

52. Què va ser l'Edicte de Milà?

Al començament del segle IV, els cristians van ser altra vegada terriblement perseguits. L'emperador Dioclecià, juntament amb Galeri, va escometre l'any 303 el que es coneix com la “gran persecució”, en un intent de restaurar la unitat estatal, amenaçada al seu entendre per l'incessant creixement del cristianisme.

05/07/2006

Entre altres coses va ordenar enderrocar les esglésies dels cristians, cremar les còpies de la Bíblia, lliurar a mort les autoritats eclesiàstiques, privar a tots els cristians de càrrecs públics i drets civils, fer sacrificis als déus sota pena de mort, etc. Davant la ineficàcia que van tenir aquestes mesures per a acabar amb el cristianisme, Galeri, per motius de clemència i d'oportunitat política, va promulgar el 30 d'abril del 311 el decret d'indulgència, pel qual cessaven les persecucions anticristianes. Es reconeix als cristians existència legal, i llibertat per celebrar reunions i construir-hi temples.

Mentrestant, Constantí havia estat triat emperador en occident. Després que derrotés a Majenci el 312, en el mes de febrer de l'any següent es va reunir a Milà amb l'emperador d'orient, Licini. Entre altres coses van tractar dels cristians i van acordar

publicar noves disposicions a favor seu. El resultat d'aquesta trobada és el que es coneix com “Edicte de Milà”, encara que probablement no va existir un edicte promulgat a Milà pels dos emperadors. El que van acordar-hi ho coneixem per l'edicte publicat per Licini per a la part oriental de l'Imperi. El text ens ha arribat per una carta escrita en el 313 als governadors provincials, que recullen Eusebi de Cesarea (*Història eclesiàstica* 10, 5) i Lactanci (*De mortibus persecutorum* 48). En la primera part s'estableix el principi de llibertat de religió per a tots els ciutadans i, com a conseqüència, s'hi reconeix explícitament als cristians el dret a gaudir d'aquesta llibertat. L'edicte permetia practicar la pròpia religió no només als cristians, sinó a tots, qualsevol que fos el seu culte. En la segona, es decreta restituir als cristians els seus antics llocs de reunió i culte, així com altres propietats, que havien estat

confiscades per les autoritats romanes i venudes a particulars en la passada persecució.

Lluny d'atribuir al cristianisme un lloc prominent, l'edicte sembla més aviat voler aconseguir la benevolència de la divinitat en totes les formes que es presentés, d'acord amb el sincretisme que llavors practicava Constantí, qui, a pesar d'afavorir l'Església, va continuar per un temps donant culte al Sol Invicte. En qualsevol cas, el paganisme va deixar de ser la religió oficial de l'Imperi i l'edicte va permetre que els cristians gaudissin dels mateixos drets que els altres ciutadans. Des d'aquest moment, l'Església esdevingué una religió lícita i va rebre reconeixement jurídic per part de l'Imperi, la qual cosa va permetre una ràpida florida.

Bibliografía : R. Jiménez Pedrajas, “Milán, Edicto de”, en GER XV, Rialp, Madrid 21979, 816-817; M. Forlin Patrucco, “Edicto de Milán”, en *Diccionario Patrístico y de la Antigüedad Cristiana* (ed. A. di Bernardino), Sígueme, Salamanca 1991, 664; A. Frascchetti, *La conversione. Da Roma pagana a Roma cristiana*, Laterza, Bari 1999.

Juan Chapa

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/52-que-va-ser-
ledicte-de-mila/](https://opusdei.org/ca/article/52-que-va-ser-ledicte-de-mila/) (17/04/2025)